

เรื่องบนเตียงของพันธมิตรกับ....ตำรวจ.....

นำเสนอเมื่อ : 16 ต.ค. 2551

FW: เรื่องบนเตียงของพันธมิตรกับตำรวจ เรื่องจริงหรือเปล่าไม่รู้ แต่..มันสอนอะไรได้นะ.. >
เรื่องบนเตียงของพันธมิตรกับตำรวจ >> เสียงไชเรน ณ โรงพยาบาลวชิระ ในคืนวันที่ 7 ตุลาคม 2551 เป็นสัญญาณบอกถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเมืองฟ้ามรุ กรุงเทพมหานคร หมอและพยาบาลในชุดขาวต่างทำหน้าที่กันอย่างหนักเพื่อรักษาผู้ป่วยที่ร่างกายลวนนองเลือด โดยไม่สนใจว่าคนๆนั้นจะใส่ชุดสีกากี หรือสีเหลือง นุรุษในเสื้อสีเหลือง ร้องโอดโอยจากการมีรอยแผลลึกที่หน้าแข้ง และ ตามตัวหลายแห่ง ขณะที่ตำรวจซึ่งใส่ชุดสีกากีนั้น หุมตสติไปแล้วจากการถูกของของแข็งบางอย่างฟาดเขาตามร่างกาย >
หลังจากเขาทำการรักษาในห้องผู้ป่วยฉุกเฉิน พยาบาลได้เปลี่ยนชุดทั้งคู่เป็นชุดของโรงพยาบาล และพาเขาพักฟื้นในห้องเดียวกัน ในห้องมีครอบครัวของทั้ง 2 ฝ่ายมาเยี่ยมตามคาด แต่ต่างไม่ได้คุยกันด้วยไม่รู้จักกันมาก่อน มีเพียงมานบางๆกันระหว่างความเป็นส่วนตัวของครอบครัวทั้ง 2 >> 'พอเป็นไงบ้าง เจ็บไหม?' เสียงเล็กๆที่บริสุทธิ์ดังมาจากฝั่งหนึ่งของห้อง > 'เจ็บนิดหน่อยลูก' เสียงผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ในชุดของโรงพยาบาล พยายามพูดเพื่อปลอบใจลูกรัก > 'หนูไม่อยากให้พ่อกออกไปทำงานอีกแล้ว ทำไมเขาถึงต้องตีพ่อดู' เสียงเล็กๆยังถามต่อไปด้วยความไม่ประสีประสารื่องของผู้ใหญ่ > 'มันเป็นงานนะลูก ? พ่อเป็นตำรวจชั้นผู้น้อย หัวหน้าสั่งก็ต้องทำ มันเป็นหน้าที่ มันเป็นกฎ ' >> คำสนทนาเหล่านี้ดังเพียงพอที่จะทำให้เพื่อนร่วมห้องของเขาต้องเงี่ยหูฟังด้วยความสนใจ >> 'ถึงพ่อก็ไม่ชอบพ่อก็ต้องทำหรือ?' > 'พ่อก็ไม่อยากจะทำละก็กับคนไทยด้วยกันเลยลูก บ้านเราก็ไม่ได้ชอบรัฐบาลนี่ ' >> 'แล้วพ่อกจะออกไป ให้เขาทำร้ายแบบนี้ทำไม' เสียงเล็กๆเริ่มสั่นเครือ เพราะไม่เข้าใจเหตุผลที่พ่อของเธอพยายามจะอธิบาย >> บรรยากาศในห้องเริ่มผู้ป่วยเริ่มเงี่ยงัน มีเพียงเสียงโทรทัศน์ที่บรรดานักวิจารณ์ ตูมพร้าบอกกับสังคมว่า ตำรวจรังแกประชาชน ประชาชนบาดเจ็บ เสียชีวิต ตรงกันข้ามกับภาพที่เด็กน้อยเห็นเบื้องหน้า เธอกับพ่อของเธอต่างหากที่ถูกทำร้าย >> เสียงเล็กๆในห้องกำลังรำไห่บอกกับโทรทัศน์ บอกกับคนที่กำลังวิพากษ์วิจารณ์เหล่านั้นว่า แล้วพ่อกจะ ? พ่อพ่อกอยู่ที่นี่ นอนอยู่ตรงนี้ บอกพ่อกได้มั๊ยว่า แล้วพ่อกจะ ไม่ใช่คนไทยหรือไง ใครทำพ่อกของหนู???' >> ทันใดนั้นมานบางๆซึ่งกันระหว่างเตียงของ นุรุษผู้รักชาติและผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ได้ถูกเปิดขึ้น >> 'คุณตำรวจ? ผมขอโทษ' คำพูดสั้นๆคำแรกที่บรรยายความรู้สึกนับพัน หลุดออกมาจากความรู้สึกของชายมีอายุผู้รักชาติคนนั้น >> นายตำรวจในชุดผู้ป่วย แปลกใจกับสิ่งที่ตัวเองเพิ่งจะได้ยิน ตลอด 1 เดือนที่ผ่านมา กับการต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มพันธมิตรทุกวัน เขาเคยชินซะแล้วกับคำพูดถากถางต่างๆ จากฝ่ายที่ได้ชื่อว่าเป็นฝ่ายตรงข้าม หรือ เป็นฝ่ายรักชาติอะไรก็ตามแต่ >> 'คุณลุงเป็นใครคะ?' เสียงใสๆถามด้วยความสงสัย >> 'ลุงก็อยู่กลุ่มเดียวกับคนที่ทำให้พ่อก' เขาโรงบาลนั้นแหละ' เสียงชายสูงอายุพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ >> 'แล้วเพื่อนคุณลุงทำร้ายพ่อก หนู ทำไม?' เสียงเล็กๆเริ่มถามอย่างคาดคั้น > 'บางครั้งหนูก็ไม่เข้าใจ มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่กับความถูกต้อง วันหน้าพ่อกจะได้อยู่ในสังคมที่ดีนะพ่อก' >> 'แล้วลุงไม่คิดหรือคะว่า ถ้าพ่อกตาย ? ลุงได้สังคมที่ดี แล้วพ่อกจะเป็นเด็กกำพร้า?..พ่อกทำผิดอะไร?' เด็กน้อย ไม่ได้พูดอะไรต่อ นอกจากให้หน้าตาแทนคำพูดที่เหลือทุกอย่าง >> > 'บางครั้งเมื่อลุงอยู่กับเพื่อน ลุงอยู่กับคนคิดเหมือนกัน ? ลุงเห็นคนข้างหน้าคือศัตรู ที่ต้องจัดการ ลุงเห็นคนใส่เสื้อไม่เหมือนลุงคิดไม่เหมือนลุง เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น?..พ่อกวันนี้เราใส่เสื้อเหมือนกัน ?..ได้ฟังพ่อกกับพ่อกคุยกัน ลุงว่า?..ลุงเหมือนเพิ่งจะเข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมา ลุงต้องขอโทษพ่อกจริงๆ...' เสียงกับแวตตาของชายสูงอายุ มีท่าทีสำนึกต่อเสียงเล็กๆนั้น >> 'ผมก็ต้องขอโทษด้วยเหมือนกัน ถ้าทำอะไรให้ประชาชนอย่างคุณโกรธ หรือ เข้าใจผิด...หลายวันที่ผ่านมา ผมโดนเสียดสีและย่ำโมโหจากผู้คนและสังคมมากมาย เหมือนผมไม่ใช่คน เหมือนเป็นสัตว์ร้ายอะไรสักอย่าง ผมเสียใจจริงๆ ผมไม่เคยคิดจะทำร้ายใคร ผมก็มีลูกเมีย ผมอยากกลับบ้าน อยากพาลูกเมียไปเที่ยว ผมก็ไม่ได้ทำ ผมต้องออกมาทำงานทุกวันในรอบ 1 เดือนมานี้ ผมคิดถึงลูกเมียผมมาก ภาวนาขอให้เรื่องนี้มันจบๆเสียทีจะได้กลับไปเห็นหน้าลูกเมีย

พืงจะเห็นหน้าลูกครั้งแรกก็ตอนที่ลูกต้องมาเยี่ยมผมที่โรงพยาบาล....แต่ถ้าคุณเข้าใจผม ผมคิดว่าน่าที่นี้
ตรงนี้มีมันคุ่มคามาก ' เสียงคุณตำรวจ พูดแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่เปี่ยมไปด้วยมิตรไมตรี >>
วันนั้นภายในพื้นที่เล็กๆของห้องพักพื้นสี่เหลี่ยม หัวใจของชาย 2 คนทำใหห้องนี้ดูกว้างขวางขึ้น
อย่างน้อยก็ดูกว้างกว่าที่ทำเนียบ หรือ รัฐสภา
กรอบที่พันธนาการคนทั้งคู่ไว้ด้วยหัวโซนที่แต่ละคนใส่อยู่ด้วยความโกรธและเกลียด
ถูกทำลายลงหลังจากที่ไต่มีการพูดคุย และตระหนักต่อความรู้สึกของการเป็นมนุษย์ด้วยกัน ...
ใช่แล้ว!!!เรายังคุยกันด้วยภาษาไทย และมีพอคคนเดียวกัน ทำไมเราถึงคุยกันไม่ได้ ทำไมปากของเรา
ความเห็นของเราถึงถูกไซเพื่อนำพาไปสู่ความขัดแย้ง แทนที่จะเป็นความสามัคคี น้ำตาหยดนี้จะไม่มีวันไหลเลย
ถ้าเราหยุดคิดสักนิดเพื่อพูดจากัน เปิดใจรับความเห็นต่างกันบาง? > วันต่อมาสงครามทางความคิดยังคงอยู่
แต่คนที่ได้รับ forward mail นี้จะได้ตระหนักมากขึ้นว่าการให้อภัย และ เห็นความจริงในมุมเล็กๆที่ไม่มีใครคาดคิด
ก็คงจะตอบคำถามได้ว่า เรากำลังสู้ทำไม สู้เพื่อใคร และ ถ้ามด้วยเหตุผลต่อทั้ง 2 ฝ่ายว่า
วันนี้คุณเห็นคุณค่าน้ำตาหยดนั้นแคไหน ชัยชนะของประชาชนหรือตำรวจในวินนี้
แลกกับหยดน้ำตาของคนอยู่เบื้องหลัง ไม >> . >>>>>>>>>>

FW: เรื่องบนเตียงของพันธมิตรกับตำรวจ เรื่องจริงหรือเปล่าไม่รู้ แต่..มันสอนอะไรได้นะ.. >
เรื่องบนเตียงของพันธมิตรกับตำรวจ >> เสียงไซเรน ณ โรงพยาบาลวชิระ ในคืนวันที่ 7 ตุลาคม 2551
เป็นสัญญาณบอกถึงความวุ่นวายที่เกิดขึ้นในเมืองฟ้าอมร กรุงเทพมหานคร หมอและพยาบาลในชุดขาว
ต่างทำหน้าที่กันอย่างหนักเพื่อรักษาผู้ป่วยเจ็บที่ร่างกายลวนหลงเลือด
โดยไม่สนใจวาคณๆนั้นจะใส่ชุดสีฟ้าก็ หรือ สีเหลือง บุรุษในเสื้อสีเหลือง
รองโอดโอยจากการมีรอยแผลลึกที่หนาแข็ง และ ตามตัวหลายแห่ง ขณะที่ตำรวจซึ่งใส่ชุดสีฟ้าก็นั้น
หมดสติไปแล้วจากการถูกของของแข็งบางอย่างฟาดเขาตามร่างกาย >
หลังจากเขาทำการรักษาในหอผู้ป่วยฉุกเฉิน พยาบาลได้เปลี่ยนชุดทั้งคู่เป็นชุดของโรงพยาบาล และ
พาเขาพักฟื้นในหอเดียวกัน ในหอมีครอบครัวของทั้ง 2 ฝ่ายมาเยี่ยมตามคาด
แต่ต่างไม่ได้คุยกันด้วยไมรู้จักกันมาก่อน มีเพียงมาบางๆกันระหว่างความเป็นสวนตัวของครอบครัวทั้ง
2 >> 'พอเป็นไงบ้าง เจ็บไหม?' เสียงเล็กๆที่บริสุทธิ์ดังมาจากฝั่งหนึ่งของหอ > 'เจ็บนิดหน่อยลูก'
เสียงผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ในชุดของโรงพยาบาล พยายามพูดเพื่อปลอบใจลูก >
'หนูไม่ยากให้พอออกไปทำงานอีกแล้ว ทำไมเขาถึงต้องตีพอดด้วย'
เสียงเล็กๆยังถามต่อไปด้วยความไม่ประสีประสาเรื่องของผู้ใหญ่ > 'มันเป็นงานนะลูก
...พอเป็นตำรวจชั้นผู้น้อย หัวหนาสิ่งก็จะต้องทำ มันเป็นหน้าที่ มันเป็นกฎ ' >>
คำสนทนาเหล่านี้ดังเพียงพอที่จะทำให้เพื่อนร่วมหอของเขาต้องเงี้ยวหูฟังด้วยความสนใจ >>
'ถึงพอไม่ชอบพอก็ต้องทำเธอ' > 'พอไม่อยากจะทะเลาะกับคนไทยด้วยกันเลยลูก
บ้านเราก็ไม่ได้ชอบรัฐบาลนี้ ' > 'แล้วพอจะออกไป ให้เขาทำร้ายแบบนี้ทำไม' เสียงเล็กๆเริ่มสั่นเครือ
เพราะไม่เข้าใจเหตุผลที่พอของเธอพยายามจะอธิบาย >> บรรยากาศในหอเริ่มผู้ป่วยเริ่มเงี้ยวงัน
มีเพียงเสียงโทรทัศน์ที่บรรดานักวิจารณ์ ต่างพร่ำบอกับสังคมว่า ตำรวจจริงแก่ประชาชน
ประชาชนบาดเจ็บ เสียชีวิต ตรงกันข้ามกับภาพที่เด็กน้อยเห็นเบื้องหน้า
เธอกับพอของเธอต่างหากที่ถูกทำร้าย >> เสียงเล็กๆในหอ กำลังร่ำไห้บอกกับโทรทัศน์
บอกกับคนที่กำลังวิพากษ์วิจารณ์เหล่านั้นว่า แล้วพอหนูละ ...พอหนูอยู่ที่นี้ นอนอยู่ตรงนี้
บอกหนูอยู่ได้มัยว่า แล้วพอหนู ไม่ใช่คนไทยหรือไง ใครทำพอของหนู??? >>
ทันใดนั้นมานบางๆซึ่งกันระหว่างเตียงของ บุรุษผู้รักชาติและผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ ได้ถูกเปิดขึ้น >>
'คุณตำรวจ...ผมขอโทษ' คำพูดสั้นๆคำแรกที่บรรยายความรู้สึกนับพัน
หลุดออกมาจากความรู้สึกของชายมีอายุผู้รักชาติคนนั้น >> นายตำรวจในชุดผู้ป่วย
แปลกใจกับสิ่งที่ตัวเองเพิ่งจะได้ยิน ตลอด 1 เดือนที่ผ่านมา
กับการต้องเผชิญหน้ากับกลุ่มพันธมิตรทุกวัน เขาเคยชินซะแล้วกับคำพูดถากถางต่างๆ
จากฝ่ายที่ได้ชื่อว่าเป็นฝ่ายตรงข้าม หรือ เป็นฝ่ายรักชาติอะไรก็ตามแต่ >> 'คุณลุงเป็นใครคะ ?'
เสียงใสๆถามด้วยความสงสัย >> 'ลุงก็อยู่กลุ่มเดียวกับคนที่ทำให้พอหนู เขาโรงพยาบาลนั่นแหละ'
เสียงชายสูงอายุพูดอย่างชัดถ้อยชัดคำ >> 'แล้วเพื่อนคุณลุงทำร้ายพอหนู ทำไม?'
เสียงเล็กๆเริ่มถามอย่างคาดคั้น > 'บางครั้งหนูก็ไม่เข้าใจ มันเป็นเรื่องของผู้ใหญ่กับความถูกต้อง
วันหน้าหนูจะได้อยู่ในสังคมที่ดีนะหนูนะ' >> 'แล้วลุงไม่คิดหรือคะว่า ถ้าพอหนูตาย ...ลุงได้สังคมที่ดี
แล้วหนูต้องเป็นเด็กกำพร้า....หนูทำผิดอะไร ?' เด็กน้อย ไม่ได้พูดอะไรต่อ นอกจากในหน้าตา
แทนคำพูดที่เหลือทุกอย่าง >>> 'บางครั้งเมื่อลุงอยู่กับเพื่อน ลุงอยู่กับคนคิดเหมือนกัน
...ลุงเห็นคนขางหน้าคือศัตรู ที่ต้องจัดการ ลุงเห็นคนใส่เสื้อไม่เหมือนลุงคิดไม่เหมือนลุง

เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดอื่น.....พอวันนี้เราใส่เสื้อเหมือนกันได้ฟังหนูกับพ่อคุยกัน
ลุงว่า....ลุงเหมือนฟังจะเขาใจอะไรบางอย่างขึ้นมา ลุงต้องขอโทษหนูจริงๆ...' เสียงกับแวตตาของชายสูงอายุ
มีท่าทีสำนึกต่อเสียงเล็กๆนั้น > > 'ผมก็ต้องขอโทษด้วยเหมือนกัน ถ้าทำอะไรให้ประชาชนอย่างคุณเกรธ
หรือ เขาใจผิด...หลายวันที่ผ่านมา ผมโดนเสียดสีและข่มขู่จากผู้คนและสังคมมากมาย
เหมือนผมไม่ใช่คน เหมือนเป็นสัตว์ร้ายอะไรสักอย่าง ผมเสียใจจริงๆ ผมไม่เคยคิดจะทำร้ายใคร
ผมก็มีลูกเมีย ผมอยากกลับบ้าน อยากพาลูกเมียไปเที่ยว ผมก็ไม่ได้ทำ ผมต้องออกมาทำงานทุกวันในรอบ
1 เดือนมานี้ ผมคิดถึงลูกเมียผมมาก ภรรยาหาขอให้เรื่องนี้มันจบๆเสียทีจะได้กลับไปเห็นหน้าลูกเมีย
ฟังจะเห็นหน้าลูกครั้งแรกก็ตอนที่ลูกต้องมาเยี่ยมผมที่โรงพยาบาล....แต่ถ้าคุณเข้าใจผม ผมคิดว่านานที่นี้
ตรงนี้มันคุ้มค่ามาก ' เสียงคุณตำรวจ พูดแทรกขึ้นมาด้วยน้ำเสียงที่เบี่ยงไปด้วยมิตรไมตรี > >
วันนั้นภายในพื้นที่เล็กๆของห้องพักพื้นที่สี่เหลี่ยม หัวใจของชาย 2 คนทำให้ห้องนี้ดูกว้างขวางขึ้น
อย่างน้อยก็ดูกว้างกว่าที่ทำเนียบ หรือ รัฐสภา
กรอบที่พันธนาการคนทั้งคู่ไว้ด้วยหัวโซนที่แต่ละคนใส่อยู่ด้วยความโกรธและเกลียด
ถูกทำลายลงหลังจากที่ได้มีการพูดคุย และตระหนักต่อความรู้สึกของการเป็นมนุษย์ด้วยกัน ...
ใช่แล้ว!!!เรายังคุยกันด้วยภาษาไทย และมีพ่อคนเดียวกัน ทำไมเราถึงคุยกันไม่ได้ ทำไมปากของเรา
ความเห็นของเราถึงถูกใช้เพื่อนำพาไปสู่ความขัดแย้ง แทนที่จะเป็นความสามัคคี
หน้าตาหยตนี้จะไม่มีวันไหลเลย ถ้าเราหยุดคิดสักนิดเพื่อพูดจากัน เปิดใจรับความเห็นต่างกันบ้าง? >
วันต่อมาสงครามทางความคิดยังคงอยู่ แต่คนที่ได้รับ forward mail นี้จะได้ตระหนักมากขึ้นว่าการให้อภัย
และ เห็นความจริงในมุมเล็กๆที่ไม่มีใครคาดคิด ก็คงจะตอบคำถามได้ว่า เรากำลังสู้ทำไม สู้เพื่อใคร และ
ถามด้วยเหตุผลต่อทั้ง 2 ฝ่ายว่า วันนี้คุณเห็นคุณค่าหน้าตาหยตนั้นแค่ไหน
ชัยชนะของประชาชนหรือตำรวจในวันนี้ แลกกับหยตหน้าตาของคนอยู่เบื้องหลัง ไม่ > > . >> > > > > >
>